

השבת

של רבי נחמן מברסלב

נא לשמור על קדושת הגיליון

אם בחקתי

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל דב בער אדסר בן ר' אייזיק שלמה, זיע"א.

טוב להגיד ולשיר **נְחֵי נְחֵי נְחֵי נְחֵי מְאוֹמָן** לזכות לכל הישועות

להאילן, וברית אהבתנו ושלומינו לא תופר לעולם.

וידעתי כי נפשך כלתה לדברי הצדיק יסוד עולם, שים לבך וזכור היטב כל השירות והדיבורים שנדברו בינינו כי הם חיינו, מסוד גדולת נוראות הצדיק הגנוז והצפון שהוא חיינו ותקוותינו, מגבורות נוראותיו של הצדיק הנשגב מאד.

אשריך שזכית למה שזכית לידע מבעל הנפלאות, וכן אהבתך שלימה עמי, ונפשי קשורה בנפשך בכל עת, בכל יום ובכל עת ובכל שעה. והעיקר תתחזק בכל עוז לקיים ההזהרה הגדולה וכו', מנפלאות נוראות גבורות הצדיק הנשגב מאד, המוליך אותנו בדרך האמת...

אוצר היראה מהדורא בתרא, כ"ח

התחזקות

● בתחילה, כשאדם מתחיל לעבוד את השם יתברך, ואזי הולך לו על פי רוב כסדר קצת, ומתפלל ולומד ועוסק בעבודת השם, וזה בחינת שחרית, שהוא בחינת חסד, ואז כל סדר התפילה באריכות, קרבנות וקטרת וכו' וקריאת שמע ותפילה, וכמו כן גם הוא מרבה אז בעבודת השם, כל אחד לפי בחינתו.

● אבל על פי רוב, אחר כך, נופל מעבודתו, ומתחיל השם יתברך לנסות אותו, ומתגרה בו הבעל דבר, כידוע לכל מי שרוצה לכנס בעבודת ה', ואזי עיקר הנסיון של האדם, ואזי צריכין התחזקות גדול מאד, בלי שעור וערך ומספר, להתחזק בכל פעם בעבודתו יתברך, ולבלי לפול משום דבר שבעולם.

● והעיקר, שצריך להתגבר כנגד בחינת המוחין דקטנות, שהם מתגברין אז על האדם ורוצין להפילו בדעתו, כאילו אין לו עוד תקוה, חס ושלום, או למנעו מתפילה בכוונה ושמחה וכיוצא בזה.

● וכל זה הוא בחינת: **צהרים זמן המנחה**, שאז עיקר אחיזת המוחין דקטנות, וצריך לקיים מאמר רבותינו ז"ל: **לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה**, היינו שאז צריכין לזהר ביותר להתחזק בתפילה ועבודת השם, ולא יפול משום דבר שבעולם, רק ידע ויאמין בדברי הצדיקים האמתיים, שצעקו בקול גדול וחזק, **כי אין שום יאוש בעולם כלל**, כי לגדלתו יתברך אין חקר, ובגודל רחמיו יתברך יכול להפוך הכל לגמרי, מרע לטוב,

מתוך שיחות הר"ן שיחה קל"ז

סיפור

●... וספר מקודם, מעשה משני אנשים בני הנעורים שהיו בעיר אחת והיה ביניהם אהבה והתקשרות גדול. פעם אחת, ראה אחד מהם בחברו שנטה מדרך הישר קצת, ועשה איזה דבר שלא כהוגן, וחשב מקרה הוא. ● אחר כך ראה אותו, שעשה דבר גרוע יותר, שעבר עברה ממש, ואז נתרחק ממנו והפריד עצמו מאתו. ● אחר כך, ברבות הימים, כשירדו מעל שולחן חותנם, שניהם, התחיל זה שעבר העברה כנ"ל לעלות מעלה מעלה עד שנעשה עשיר גדול, והשני הנ"ל נעשה עני גדול. והיה זה בדעתו מתרעם תמיד על מדותיו של השם יתברך, כי

אוצר היראה בריית, כ"ג

בחקותי

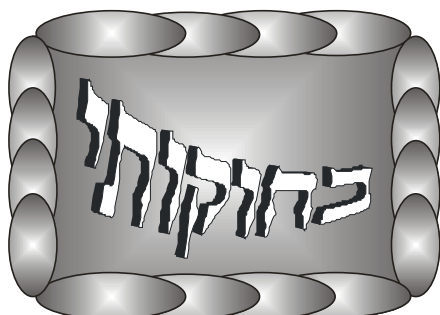
והם ירצו את עונם ...

עיקר התגברות היצר הרע בכל אדם הוא בפגם הברית. ואחר כל היגיעות העצומות ורובי המסירת נפש שהצדיקים אמתיים מוסרים נפשם ממש, בכל דור ודור, בשביל תיקון נפשות ישראל, ועדיין השטן והיצר הרע מרקד בינו ומתגרה בישראל; והעיקר בענין זה, כמו שמצינו בימי משה רבינו בעצמו, עליו השלום, שאחר כל היגיעות שהיה לו בשביל תיקון נפשות ישראל, ובסוף ימיו בא בלעם הרשע ימח שמו, והכשילים בפגם הברית.

● ולפעמים מכרח הצדיק להסתלק ולמות בשביל זה, כי לפי עוצם התפשטות הסטרא אחרא, אי אפשר לו לגמור התיקון בשלמות, בחיים רק לאחר הסתלקותו.

● ומזה הפגם באים כל המניעות והבלבולים והמלחמות והמחלוקות, המונעים את האדם מלהתקרב אל הקדשה, ומעכבים אותו מלהוציא החיות דקדשה שלו בשלמות מכוח אל הפעל, כי כל המניעות מלהתקרב אל הקדשה באים מטמאת קרי, רחמנא לצלן, כי קרי לשון מניעה, כמו שפירש רש"י בפרשת בחקתי על פסוק: **אם תלכו עמי קרי**. וזה: **ואף אשר הלכו עמי בקרי, אף אני אלך עמם בקרי**, היינו, שמחמת פגם קרי, רחמנא לצלן, על ידי זה מזמין להם מניעות עצומות שנקראים גם כן קרי, ומזה באים כל הצרות וכל הגליות, רחמנא לצלן.

● וזה: **והבאתי אותם בארץ אויביהם**, כי על ידי זה מתגברים מאד כל האויבים והשונאים אל הקדושה, שמהם כל המניעות. ועיקר התיקון לשבר כל המניעות והאויבים הוא על ידי הרצון והחשק דקדשה, שעל ידי זה זוכין לשבר כל המניעות. וזה שסיים: **והם ירצו את עונם**, היינו, שיהפכו כל העוונות שמהם כל המניעות לרצון, ועל ידי זה: **וזכרתי את בריתי יעקוב וכו'**, היינו שיעורר ויזכר השם יתברך זכות הצדיקים הגדולים שוכני עפר, שעיקר תיקון עוון זה על ידם, **כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם**, ועל כן דייקא אחר הסתלקותם גומרים תיקון עוון זה, שזה עיקר תיקון נפשות ישראל (הלכות הכשר כלים, הלכה ד', ט"ו י"ז).

אמר בלבו: **הלא אני יודע בעצמי שזה עבר עברה ומדוע יתנו לו גדלה כל כך?** ● פעם אחת, ראה במקום אחד שהיו עומדים כת אחת ומשמיעין קול ומקשקשין במעות הרבה, ונתקרב אליהם ואמרו לו: **אל תגע בזה המעות כי זה שייך לאיש הנ"ל**, היינו לחברו הנזכר לעיל, אמר: **עכשיו הגיע העת לשאול! ושאל אותם: מדוע יגיע לו מעות הלא בעיני ראיתי שעבר עברה?**

● השיבו לו: מיום שירדתם שניכם מעל שולחן חותנכם, מאז חברך קבע עתים לתורה, וקבל על עצמו חק ולא יעבור ללמוד בכל יום כך וכך, אבל אתה אינך עוסק בתורה, ועל כן נותנין לחברך מעות, אף על פי שעבר עברה, **כי עברה מכבה מצות ואין עברה מכבה תורה** (סוטה כ"א) ואין עברה מכבה תורה ראשי תבות מעות.

מספר אבי הנחל ב' מכתב קי"ג

מכתב

● שלום וחיים וישועות גדולות וישועה גמורה וישועות נפלאות. ידעתי כי אהבתך שלימה עמי וכן אנכי איני זו מחבבו, וברית אהבתנו לא תופר לעולם. הקשור בקשרים חזקים

רפואה שלמה: אביה לאה בת אסתר
עילוי נשמה: מרדכי זכריה בן פנחס

אחינו בית ישראל

הרמו נא בעיני יפה למען הערוך

דואר מספר 7-2255-89

אין צדקה נחשבת כמו צדקה הרפומ!
אצרי נא מפמידים, רבי שאני לוקח. אני נוהג

או המדינה, או העיר, או בפרטיות על כל אדם ואדם, הכל הוא רק בשביל זה לבד, כדי לזכר אותו יתברך, על ידי זה דייקא, כי הוא יתברך מסבב כל הסבות בחכמתו ורחמנותו, הכל לטובה הנצחית, כדי להכיר אותו יתברך על ידי זה בכל יום ויום, כי הוא גומר ויגמר הכל כרצונו, כמו שכתוב (תהלים צ"ב): **ואתה מרום לעולם ה'**, כמו שפרש רש"י שם.

דברי אביך, הדורש שלומך תמיד באהבה.

נתן מברסלב.

לקוטי עצות
בושה, ד'

עצות

עיקר התשובה, על ידי הבושה. כי צריך האדם להתבייש בעצמו מאד מאד, כי עברה היא בודאי בושה, רחמנא לצלן, כי עברה אינה שייכה וראויה לישראל כלל, כי איש ישראלי רחוק בשרשו מעברה לגמרי, ובודאי אין נאה לאיש ישראלי שיהיה לו עברה, חס ושלום.

אבל, גם כשרוצה לעשות מצוה, ראוי שיהיה לו גם כן בושה גדולה, כי איזה זכות יש לו שיזכה לעשות המצוה? ואיך יעזי פניו לכנס בהיכל המלך לעשות מצוה? וישער בדעתו לפני מי הוא עושה המצוה, וגם גודל מעלות המצוה, כי עוצם יקר מעלת המצוה בעצמה אין לה שיעור, ובודאי ראוי שיפול עליו בושה גדולה כשבא לעשות איזה מצוה, ואיך הוא בא לחטוף התפלין שהם כתרי דמלכא ולהניחם פתאם על הראש? בודאי ראוי שיפול עליו בושה גדולה. ואם היה להאדם בושה, היה מתבייש מלפניו יתברך אפילו לקח המאכל לתוך פיו, כי איזה זכות יש לו שיהיה לו אוכל?

אך עיקר הבושה זוכין על ידי שרואים את עצמו עם הצדיק האמת, ועל ידי זה זוכין לתשובה, כי עיקר התשובה הוא על ידי הבושה כנ"ל, ועל ידי זה זוכין לענוה אמתית, שהוא בחינת ענוה של משה רבנו, שהוא עיקר החיים, בחינת חיים נצחיים של עולם הבא (לקוטי מוה"ר ב' תורה ע"ב).

תפילה

לקוטי תפילות ב'
תפילה ל"ה (שצ"ז-שצ"ח)

רבונו של עולם. זכני לבושה דקדשה, שאזכה להתיירא ולהתבייש מפניך תמיד, לבלי לעשות שום דבר שהוא כנגד רצונך, ואפילו כשארצה לעשות איזה מצוה, אזכה להתבייש ממך הרבה, מפני המצוה הקדושה

ומעוונות לזכיות, על ידי תשובה, כמאמר רבותינו ז"ל.

וכמו כן בכלל חיי האדם, שימי חיינו נקראים יום, ומיתתו והסתלקותו נקרא לילה וחשך, כמו שכתוב: **עד אשר לא תחשך השמש**; ועל כן אחר חצי ימיו הוא בחינת **צהרים זמן המנחה**, ועל פי רוב אז דייקא מתגבר הבעל דבר ביותר ויותר. כי בודאי צריכין להתחיל עיקר העבודה בימי הנעורים דייקא, כי טוב לגבר כי ישא **עול בנעוריו, וינקותא כלילא דורדא**; אבל אפילו מי שזוכה להתחיל בעבודת השם מנעוריו, אף על פי כן כשמגיע לאמצע ימיו ורוצה להגיע למה שצריך להגיע, אזי על פי רוב מתגבר הבעל דבר, ומתפשט מאד למנעו מדרך החיים, חס ושלום. ומכל שכן מי שלא התחיל כלל בימי נעוריו, וכשרואה שעברו רוב שנותיו, ומהרה בתשובה ורוצה להתחיל אז בעבודת השם, שאזי תכף מתגבר עליו הבעל דבר ואינו רוצה להניחו לצאת מתאוותיו ורשתותיו אשר נלכד בהם. ועל זה צועק הפסוק: **הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים** דייקא, שאז זמן המנחה הנ"ל.

ועל כן צריכין להרבות בתפילה בימי הנעורים, שלא יפול לעולם מעבודתו יתברך, כי לפעמים האדם נופל לעת זקנותו. ובפרט כשכבר הימים באים והגיע לאמצע ימיו ומתחיל היום לערב, אז צריך להסתכל בעצמו מאד על אחריתו וסופו ולהתגבר ביותר ויותר, כי אז הוא בחינת **צהרים**, בחינת זמן המנחה, שצריכין לזהר בה ביותר כנ"ל להמתיק הדינים, שהוא בחינת היצר הרע שאחזיתו ממוחין דקטנות, בחינת זמן המנחה, ולקשר עצמו היטב לצדיקים אמתיים שהם בחינת משה, שהם דייקא יכולין להמתיק הדין של זמן המנחה בשרשו העליון.

עלים לתרופה

מכתב מ"ג

בעזרת השם יתברך יום די בחקתי תקצ"יא, שלום כנהוג. אתמול באתי לביתי בשלום, כעת תראה לשלוח, להודיע לרבי מרדכי, שאביו רבי שמואל זכרונו לברכה, נפטר לעולמו בטעפליק, ביום שבת קודש העבר; תהא נשמתו צרורה בצרור החיים, כדי שיאמר קדיש, המקום ינחם אותו מהרה, יתר מזה אין פנאי עתה להרחיב הדבור.

והשם יתברך יעזרך להבין הרמזים מכל הדברים שבעולם, איך להתקרב להשם יתברך על ידם בכל יום ויום, כפי האדם וכפי המקום וכפי השעה, כי כל מה שעבר בעולם הן למות, הן לחיים, הן ליקר, הן לזול, הן לעני, הן לעשר, וכל שארי מיני הרפתקאות וסבובים שעוברים בעולם בכלל העולם

והנוראה בעצמה, כי במה יזכה נער כמוני לעשות מצוה לגודל הדרת יקרת נוראות קדשת כל מצוה ומצוה, אשר נוראות קדשת כל מצוה ומצוה שגבה וגדולה מאד מאד, ומי יעצר כח להתפאר שראוי [שהוא ראוי] לעשות מצוה לפניך תתברך ובפרט לפי גודל רחוקנו ממך, על ידי עוונותינו ופשענו הרבים, כאשר יודע כל אחד בנפשו?

בודאי ראוי שתפול יראה ובושה גדולה על פנינו, כשאנו רוצים לעשות איזה מצוה, כי מי אנכי שאזכה לחטוף התפלין הקדושים והנוראים שהם כתרי דמלכא ולהניחם על ראשי וזרועי הפגומים מאד, ולהתעטף בעטופא דמצוה בלבושין דמלכא, בקדשת הציצית הקדושים והנוראים, וכן בשארי המצות, כי המצות בעצמן קדושים ונוראים מאד מאד, כל מצוה ומצוה, ולפני מי אני עושה המצוה, לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, **איום ונורא ואדיר** וכו', אשר לגדלתו אין חקר.

ואם הייתי זוכה לדעת אמתית כל שהוא, בודאי היה נופל על פני בושה גדולה, אפילו לעשות מצוה, ואפילו להושיט המאכל לפי, היה ראוי שיהיה לי בושה גדולה, כי **מאן דאכיל דלאו דיליה בהית לאסתכולי באפיה** [מי שלא אוכל משלו, מתבייש להסתכל בפניו], מכל שכן וכל שכן שראוי שיהיה לי בושה ויראה גדולה, לבלי לעשות שום עברה וחטא ופגם, חס ושלום, כי עברה אינה שייכה לאיש ישראלי כלל, כי נפשות כל ישראל בשרשם רחוקים מעברות לגמרי, ואין עברה שייכה לנפש ישראל כלל.

רבונו של עולם, מלא רחמים, זכני להתקרב לצדיקים אמתיים ולשמוע מפיהם הקדוש, חדושי ובאורי התורה, באופן שעל ידי זה, יהיה נמשך עלי יראה ובושה גדולה מפניך, **ותהיה יראתך על פני לבלתי אחטא עוד** כלל, מעתה ועד עולם, ויהיה נמשך עלי תמיד היראה והבושה דקדשה, שזכו כלל ישראל **במעמד הקדוש בהר סיני** בשעת קבלת התורה, כמו שכתוב: **ולבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי אחטאו.**

רבונו של עולם. מלא רחמים, הרוצה בתשובה, הצופה לרשע וחפץ בהצדקו, זכני ברחמך שאזכה לראות בשתי וכלמתי באמת, עד שאזכה על ידי הבושה לשוב מעתה בתשובה שלימה לפניך באמת, **השיבני ואשובה כי אתה** [ה'] **אלקי, השיבנו אבינו לתורתך וקרבתך מלכנו לעבודתך והחזירנו בתשובה שלימה לפניך, וזכני על ידי התשובה לחיים אמתיים חיים נצחיים, כמו שכתוב: החפץ אחפץ מות רשע נאם ה' אלקים הלא בשונו מדרכיו וחיה, ונאמר: כי לא אחפץ במות המת נאם ה' אלקים והשיבו וחיו...**